

Η αγάπη του Θεού και η ελευθερία του ανθρώπου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)



Το Ευαγγέλιο της Κυριακής της Σταυροπροσκύνησης, στη μέση της Μ. Σαρακοστής, θα παραμένει πάντα η πρόσκληση για ανταπόκριση στη θεϊκή αγάπη. Καθώς ο Σταυρός του Κυρίου θα υψώνεται στο μέσο του ναού, ως βεβαίωση της μέχρι θανάτου θυσίας του Υιού του Θεού, ο Λόγος Του θα προσκαλεί για ελεύθερη άρση του δικού μας σταυρού ως έκφραση της αγάπης μας προς Εκείνον.

Αυτό το «ὅστις θέλει» δείχνει τη μεγάλη αξία του κάθε ανθρώπου, που ως εικόνα Θεού έχει, ως δώρο, μεταξύ των άλλων, την ελευθερία. Κανείς δε μπορεί να τον αναγκάσει, να εκβιάσει τον ιδιαίτερο χώρο της καρδιάς του, να τον κάνει να θέλει. Μπορεί να στερήσει τις εκδηλώσεις της ελευθερίας του, όπως τις κινήσεις, τα λόγια, τη συμπεριφορά του, όχι όμως τη θέλησή του.

Το δώρο της ελευθερίας, δοσμένο από το Θεό της αγάπης και της όντως ελευθερίας, καθορίζει τον κόπο, την επιθυμία, την άσκηση, που θα μας οδηγήσουν στην ένωση μαζί Του. Αγάπη χωρίς την ελευθερία δεν υπάρχει. Γιατί η αγάπη, που στηρίζεται στην ελευθερία, οδηγεί στη σχέση με το Θεό και με τους ανθρώπους.

Στους βίους των αγίων, παλαιότερων και συγχρόνων, παρατηρούμε να γίνεται προσπάθεια και αγώνας, κάποτε υπεράνθρωπος. Τι άλλο δείχνει αυτό παρά την ελεύθερη θέλησή τους ν' αγαπήσουν το Θεό της καρδιάς τους; Κι αν μας κυριαρχεί η αδιαφορία και η αδυναμία να κάνουμε κάτι, τι άλλο δείχνει παρά τη ψυχρότητα της αγάπης μας; Έτσι, το δώρο της ελευθερίας μας γίνεται το κριτήριο που οδηγεί στην ένωση με το Θεό ή την απομάκρυνσή μας, δηλαδή τον παραδείσο ή την κόλασή μας. Η αδυναμία και η ασθένειά μας υπερβαίνονται με τη Χάρη, που έρχεται δυναμικά σε όσους την καλούν καταθέτοντας τη θέλησή τους για προσπάθεια.

Ο Θεός του Χριστιανισμού, «ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν», δεν είναι ο κυρίαρχος των ανθρώπων, δίκη δικτάτορα, αλλά ο «πάσχων», ο Εσταυρωμένος, ο προσκαλών τον άνθρωπο εν ελευθερία. Μια ελευθερία, βέβαια, που δύσκολα κατανοείται από τη λογική μας και μάλλον παρεξηγείται ως αδυναμία ή αδιαφορία. Επηρεαζόμενοι από την ανθρώπινη συμπεριφορά, αδυνατούμε να δούμε πίσω από την ελευθερία το σεβασμό του προσώπου και την αγάπη.

Αρχίζοντας να δημιουργούμε σχέση μαζί Του, με την προσευχή, τη μυστηριακή ζωή και την τήρηση των εντολών Του, κατανοούμε το «φοβερό της ελευθερίας», κατά το Γέροντα Σωφρόνιο του Essex, αλλά και το μεγαλείο της αγάπης Του. Ο άνθρωπος στέκεται απέναντι στο Θεό του ως «ίσος προς ίσον», δεχόμενος να ζήσει τη ζωή Του ως ζωή του ή αρνούμενος να το κάνει. Ο Θεός του δεν τον εκδικείται για την άρνησή του ούτε τον απειλεί για τα επακόλουθα, παρά μόνο αναμένει την ώρα που τα γεγονότα της ζωής θα οδηγήσουν τον άνθρωπο κοντά Του και Αυτός θα χαρεί την επιστροφή του αγαπημένου.

Τελικά, το «ὅστις θέλει» γίνεται το «παρακάλιο του Θεού» που ζητιανεύει την αγάπη μας ακολουθώντας Τον «ὅπου ἂν ὑπάγη». Τότε κατανοούμεν ότι το «ὅστις θέλει», από την πλευρά μας, γίνεται άρνηση του εαυτού μας και άρση του σταυρού μας - καταστάσεις επώδυνες και «θανατηφόρες».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Η συμπόρευση Χριστού και χριστιανού είναι στην ουσία συσταύρωση και συνανάσταση, Γολγοθάς και «κενό μνημείο». «Δεϋτε οὖν καί ἡμεῖς συμπορευθῶμεν Αὐτῷ ...»

Πηγή: isagiastriados.com